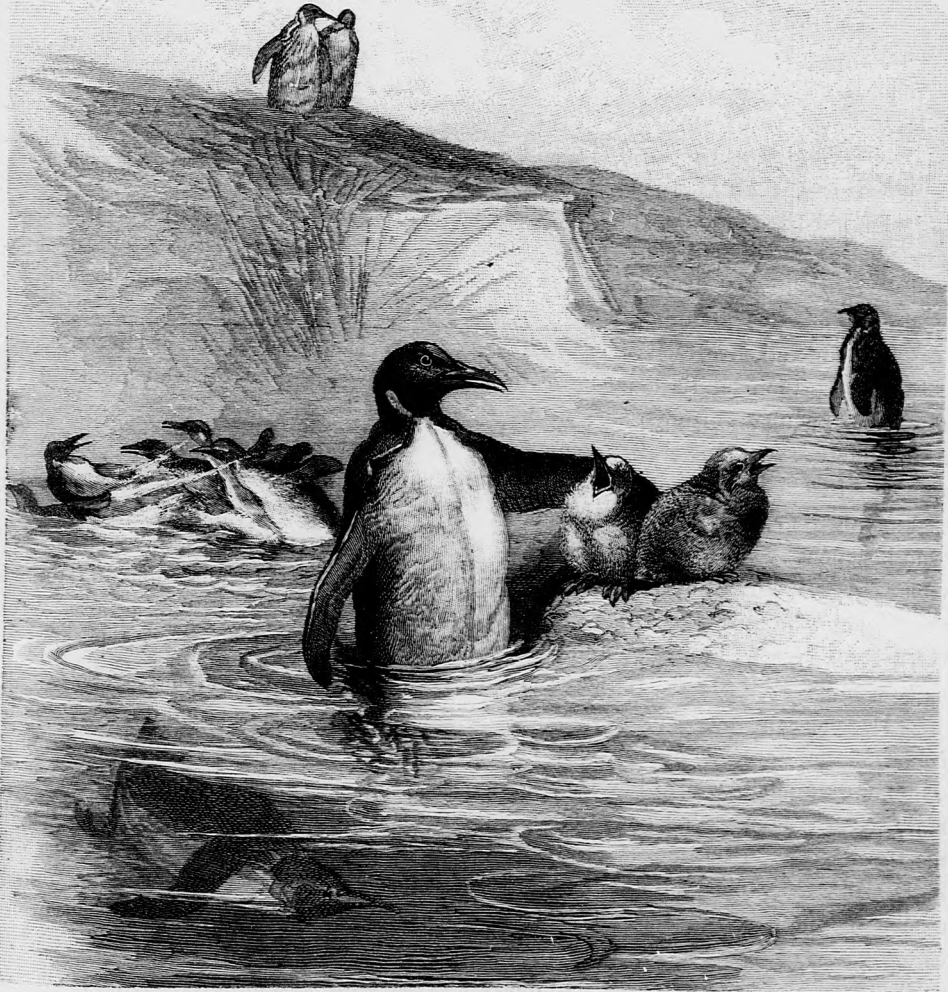

M.
za-
latt
zol-
yes.
le-
ont
y ki
on «
asz-
lta-
gos.
rek.
etek
dad-
A
kell
ula.
közt
min-
alán
Ta-
zük-
iva-
ha
negy
ó. —
e ré-
rek.
gált.
dés-
nek)
mult,
egy
átné-
névre
imat.
k. A
ányt
zt a
ságot
kül-
Mivel
afatos
nehéz
Vá-
s tör-
nt. —
s em-
foglal
mben,
porzó-
a épület.

KIS LAP

MULATOZÓ PINGUINOK. (Lásd a 263. lapon.)

XXXVI. kötet, 17. szám.

Ára negyedévre 1 frt 40 kr.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1889. április 28-án

AZ ÓDON HÁZ GYERMEKEI.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

PIROSKA még mindig kábultan és zavarodottan nézett körül. És amint félig-meddig eszébe jutott, amit látott, újra elfogta az ijedelem s remegve sugta:

— Oh Jani . . . halkabban beszélj . . . meghallják azok a gonosz rablók . . . megfognak . . . megölnék.

De Jani erre majdnem nevetve felelé:

— Bizony még most is álomban beszélsz. Nincs itt senki olyan, aki bántathatna. Bizonyosan valami rosztat álmodtál. Nem is csodálom, mert csakugyan nem valami kellemes ilyen elhagyott helyen a földön fekve aludni.

Piroska kétkedve, csodálkozva nézett körül. Ha otthon találja magát a biztos, kényelmes ágyában, bizonyosan el is hitte volna, hogy az mind csak álom volt, amit látott. De hát itt volt még mindig, csakugyan itt az ódon vadász lakban, az erdő közepén . . . Az igaz, hogy most már világos reggel van . . . de hát azért mégis nem lehetett az puszta álom, amit a holdvilágos éjben látott s amitől olyan nagyon megrémült.

De mégsem mert tovább beszélni róla. Hiszen Jani megint azt fogja mondani: csak álmodta; még nevetni is fog rajta. Nem is igen ért rá, hogy elmondja, mert a másik szobából mozgás és beszéd hallatszott. Csak most jutott Piroskának eszébe, hogy ő este a másik szobában volt és ott van a szegény beteg asszony és a sebesült Lenczi. Fölugrott és oda akart sietni. De Jani vissza tartotta.

— Maradj csak itt, most nincs ránk szükség a másik szobában. Ott van az öreg orvos Lenczi mellett . . . nem kell félni, Lenczi már sokkal jobban van. Majd jön mindjárt kocsi és haza szállítjuk a beteget. Én a doktorral gyalog jöttem . . . bizony nem csodálom, hogy nem győztél várni és elaludtál. Sokáig tartott, míg vissza kerültem, de hát nem lehetett más-kép. Az öreg doktor nem volt otthon, épen valami nagy beteghez hívták, várnom kellett. Ugyancsak savanyu képet csinált, mikor ott talált engem és azt mondtam neki, hogy itt az erdőben van két nagy beteg. No, de mégis csak eljött. Bizony épen ideje volt, hogy ide jöttünk. Szegény Lenczi még ijedtében is meghalhatott volna.

— Ijedtében? Mitől? Hiszen a szegény beteg asszony ott volt mellette . . . és tudod, ezt mi nem értjük ugyan még tisztán, de ez a szegény asszony a Lenczi édes anyja.

— Igen, az volt.

— Volt? Hát most? Mi történt vele?

— Mi? Hát . . . hát nagyon szomorú dolog az. Mikor megjöttünk, az öreg orvos hamarjában nem is tudta, mihez fogjon. Te ott feküdtél az ablaknál s először téged vizsgált meg. Azt mondta, hogy semmi bajod, csak alszol. Áthoztunk ide ebbe a szobába. Aztán a másik kettőhöz siettünk. A szegény asszony bágyadtan nézett ránk s mikor hallotta, hogy az orvos van itt, öröm látszott arcán, Lenczire mutatott s ezzel hátra hanyatlott. Gyorsan odább emeltük Lenczit s az orvos a szegény beteg asszonyon próbált segíteni. De biz ott már késő volt minden segítség.

roska.

Hanem
elbánt v
gott val
No, az r
az orvos

Ép

maradj i
szobába
Te ne jö
Majd ér
haza sét

Pir

hogy be
fölemelté
gondosan
sápadt v
tartotta,

— I
szer otth

A fá
küdt a s
viasz sár
lában is
megértett
könyezve

fiát és lát
Bizonyos

Még

mikor igy
galmas é
haza érke
apa még
tudja, hog
hon, azt

— Oh Istenem! szólt remegve Piroška. Csak... csak nem halt meg?

— De igen... meghalt szegény. Hanem Lenczi, miután az orvos kissé elbánt vele, fölnyitotta a szemeit és dadogott valamit, csak hogy nem igen értették. No, az nem baj, majd jobban lesz, mondta az orvos.

Épen ekkor kocsi zörgés hallatszott.

— Itt a kocsi, szólt Jani. Te csak maradj itt, Pirike. Én benézek a másik szobába, nem kell-e valamiben segíteni. Te ne jöjj oda, mert szomorú azt látni. Majd én mindjárt jövök vissza s aztán haza sétálunk.

Piroška azonban nem állhatta meg, hogy be ne nézzen a másik szobába. Épen fölemelték Lenczit, kinek a feje most már gondosan be volt kötözve. Az arcza halál-sápadt volt ugyan s a szemeit behunyva tartotta, de az orvos nyugodtan mondá:

— Nem lesz semmi baja, csak egyszer otthon az ágyban legyen.

A fal mellett azonban elterülve feküdt a szegény asszony, mozdulatlanul, viasz sárga képpel, holtan. De még halálában is mosolyogni látszott s Piroška megértette. Mikor Janival haza indult, könyezve mondá:

— Boldogan halt meg... látta a fiát és látta, hogy megérkezett a segítség. Bizonyosan ez volt az utolsó gondolata.

Még egészen kora hajnali idő volt, mikor így beszélgetve, de az álmatlan, izgalmas éjszakától ugyancsak kimerülten haza érkeztek. Örültek, hogy a beteges apa még nem kelt föl, tehát nem is tudja, hogy ők egész éjjel nem voltak otthon, azt sem tudja, hogy Lenczit súlyos

betegesen hozták haza. Majd napközben, ha megpihentek, szépen elbeszélhetik apácskának az egészét. Addig az orvos keze alatt talán Lenczi is magához tér annyira, hogy elmondhatja, mi történt vele. Az öreg orvos pedig, miután Lenczit annak rendje szerint elhelyezte az ágyban, ráparancsolt a két testvérré:

— Most pedig ti is feküdjetek le és aludjatok, azt mondom! Az kellene még csak, hogy ti is megbetegedjétek.

Piroška nem is mondatta ezt magának kétszer, hanem lefeküdt, mintha nem is reggel volna, hanem sötét este. Jani is bement a szobájába, de már röstelt ágyba feküdni. Csak úgy felöltözve heveredett le a pamlagra. Így is elaludt és jót pihent pár óráig, egész addig, míg Danika, aki szépen rendesen nyugodott volt egész éjjel, föl nem ébredt és mozgolódni nem kezdett.

Persze mindjárt látta, milyen szokatlan állapotban fekszik ott Jani, eszébe jutott az esti fogadás és kereste a labdaverőt, melyet Janinak a vadász-lakból kellett volna elhoznia. De nem látta sehol, mert biz azt Jani a sok fontosabb dolog miatt természetesen ott felejtette. Danika azonban nem tudván semmit sem a történetekről, diadalmas kacagással kiáltott fel:

— No lám, a vitéz! Nem volt ott! Sétált egyet az udvaron és visszajött, aztán így feküdt le, hogy elhitesse velem, mintha nagyon elfáradt volna. Hahaha! Most megfogtam a nagy hőst!

Akkorát kacagott, hogy Jani, bár mélyen aludt, mégis fölébredt és boszusan dörmögé:

— Ugyan ne lár mázz engedj aludnom!

— Alhatol már, csak hogy akármeddig alszol, végre mégis be kell számolnod, hol a labdaverő? Ugy-e nem hoztad el? nem mertél elmenni a vadász-lakhoz!

De már erre elmúlt a Jani álmosága. Neki merje valaki mondani, hogy fél! Talpra ugrott és büszkén mondá:

— Nem mertem oda menni? Tudd meg, öcskös, hogy kétszer is jártam ott az éjjel.

— Mondani könnyű, tessék bebizonyítani. Hol a labdaverő?

— Oh, annál ugyan fontosabb dolgon járt az eszem,

— Nagyon szép. Halljuk hát, hogy volt?

— No persze, majd neked fogom először elmondani. Majd megtudod te is, a mikor ideje lesz.

Ilyen pusztá szóval azonban nem lehetett a makacs Danikát kielégíteni, s megtörtént, amire még nem igen volt eddig példa, hogy ő gunyolta Janit. De nem sokáig tehetette. Jani úgy okoskodott, hogy ezt az éjjeli kalandot legelőször apának kell elmondani, mem a csacska kis Daninak. Hogy tehát meneküljön a gunyos faggatástól, talpra ugrott és kiszaladt. Alig ért ki az udvarra, mikor a kapun sebes léptekkel rohant be Marcsi, egészen kikelve a képéből.

— Te vagy, Marcsi? kiáltá Jani. Talán már hallottad a hírért az éjjeli esetnek?

— Hogy a hírért hallottam? Mikor ott voltam! De hát ti már tudjátok?

— De furcsán beszélsz! Már hogy

lettél volna te ott? Hiszen én voltam ott, hát aztán hogy ne tudnám?

A két testvér csodálkozva bámult egymásra és jó ideig beszéltek összevissza, míg végre megértették egymást annyira, hogy mindegyikök más-más esetről beszél. Hogy Jani milyen éjjeli kalandot említett, azt tudjuk; lassanként aztán Marcsi is elmondta a magáét, de bizony izgatottan és zavarosan, hogy bele telt egy kis idő, míg Jani világosan megértette. De amit elmondott, az aztán nem is közönséges eset volt.

Az este, éppen akkor tájt, mikor Jani megindult a vadász-lak felé, Marcsi amott a pompás vörösvári kastélyban meglehetősen unalmasnak találta az időt és lefeküdni készült. Józsival ez este semmikép sem tudott boldogulni. A bamba fiú még mindig haragudott azért, hogy Marcsi nem engedte meg, hogy Léczfalvy kapitány eljöjjön vendégül. Duzzogott, kellemetlenkedett és Marcsi olyan formát gondolt, hogy az bizony nem lesz mulatságos dolog, ha ilyen módon fognak telni a napjai ebben a fényes kastélyban. Menynyivel kellemesebb otthon az egyszerű apai házban, hol szerető testvérek közt vidáman töltötte az órákat. Már szinte sajnálta, hogy ellenezte a kapitány meghívását. Az az együgyü Józsi talán még másnap is durcáskodni fog e miatt.

Szótlanul ültek a fényes teremben, míg végre Marcsi megunt.

— Eh, menjünk aludni! mondá.

Józsi erre azonnal kész volt és mentek is. Egymás mellett volt a szobájok a kastély első részében, míg a cselédség messze a hátsó részben lakott. Marcsi

kissé el
a nagy
termész
rábló h
környék
említett
a félénk
s kiki a

Ezért pe
séget vis
Ebb
kezdett s
az ajtó. J
—

kissé elhagyottnak érezte így magát ebben a nagy épületben, és bár nem volt félénk természetű, mégis eszébe jutottak azok a rábló históriák, melyeket pár nap óta a környéken beszéltek. De ezt a viláért sem említette Józsi előtt, nehogy megriassza a félénk fiut. Jó éjt kívántak egymásnak s kiki a maga szobájában lefeküdt.

Marci nem tudott mindjárt elaludni. Furcsa volt neki idegen helyen lenni, s amint elgondolta, mily nehéz lesz ezzel az elkényeztetett, kurta eszű Józsival boldogulnia, nem valami nagyon örült annak, hogy ide jutott. De hát ebbe bele kellett nyugodnia; belátta, hogy csak javára válhatnak, könnyit szegény atyjának a dolgán.

OLDOTT SAJKA. (Lásd a 271. lapon.)

Ezért pedig el lehet egy kis kellemetlenséget viselni.

Ebben megnyugodva, már épen el kezdett szenderedni, mikor lassan fölnyilt az ajtó. Marci fölriadt s hangosan kiáltá:

— Ki az?

— Én... én vagyok, felelé Józsi félénken.

— No, mi a bajod? Talán beteg vagy?

— Dehogy! Csak itt szeretnék hálni... veled egy szobában.

— Azt megteheded ugyan, de szeretném tudni, miért?

— Hát... ott a másik szobában... valami neszt hallottam.

— Alkalmasint valami egér mászkál ott.

— Oh nem.... az az.... meglehet... de mintha füttyentettek volna.

— Az valószínű. Kint járnak a kerülők, talán még a cselédek közül is fenn van valaki. No, feküdjél ide az ágyba, majd én a pamlagra fekszem.

Józsi nagyon neki bátorodott, mikor Marczit olyan nyugodtnak látta. Le is feküdt az ágyba, mintha ez teljesen rendjén volna, el is aludt mihamar mélyen. De Marczit ott a pamlagon nem aludt el oly könnyen. Kissé boszantotta, hogy ez a félénk Józsi még az éjjeli nyugodalmát is megzavarja.

Egyszerre azonban mást gondolt. Valami neszt hallott, lépteket, ajtó nyirkogást. Egészen tisztán... a hosszú folyosóról hallatszott.

Marczit még egy kis ideig igyekezett elhítni magával, hogy talán mégis rosszul hallja, csak képzelődik. Szinte röstellte, hogy csak az imént a félénk Józsit biztatgatta, sőt úgy titkon majdnem nevette, és most maga gondolt éppen olyan formát. De aztán más jutott eszébe. Hátha valakinek baja van a házban? Talán segíteni kell, a cselédek járnak-kelnek. Azok közt pedig nem igen van olyan okos ember, aki jól tudna intézkedni, ha valaki megbetegedett.

— Utána nézek, talán hasznára lehetek valakinek.

Gyorsan magára öltötte ruháit és

kilépett a folyosóra. Hosszu, sötét folyosó volt, de messze a tulsó végén az ablakon bevilágított a hold. S a halvány fénynél Marczit jól látta, hogy ott gyors léptekkel megy valaki, nagy csomaggal a hátán. Épen bekanyarodott a lépcső felé s a következő pillanatban eltűnt.

— No, ez akár tolvaj is lehetne, gondolá Marczit.

Kiáltani akart, de mégsem tette, mert attól tartott, hogy nagyot nevetnek majd rajta, ha az tűnik ki, hogy valamelyik cseléd végezte ott elkésetten a dolgát. De mégis meg akart bizonyosodni felőle. Gyorsan utána sietett tehát, a lépcsőn azonban senkit sem látott. Hanem látott valami egyebet: az egyik ablak nyitva volt a lépcsőházban.

— Gondatlanság, hogy nem csukják be az ablakot éjszakára; szél támadhat és betörheti.

Mikor azonban oda ment, hogy betegyje az ablakot, akkor aztán igazán meghökkenett. Valami meredezett ott kívülről az ablaknál s amint jobban megnézte, látta, hogy az létra, mely az ablakhoz volt támasztva. Itt okvetlenül járt valaki. Még pedig csak tolvaj.

Most már nem késlekedett tovább, hanem rohant le a lépcsőn a földszint lakó kulcsár szobájához. Az ajtó persze csukva volt s az öreg kulcsár ugyancsak mélyen aludt. Nagyokat dörömbölt Marczit az ajtón, míg az öreg bent végre álmosan megszólalt.

— Mi az már no? Ki zörget?

— Én vagyok... Marczit! Hamar nyissa ki... valami baj van itt, alkalmasint tolvajok jártak a házban.

ifur, fe

De
ajtót, M
hogy e
folyosó

nyosan

győződl
törve és

MU

M ES
P
rak egy
egyenes
katona
olyan, n
fel. Szá
repülő
karja v
furcsa f
képecsk

Ta
afféle tr
ezt egy

— Ugyan ne fecsejjen a világba, ifiur, felelé az öreg.

De azért mégis csak kinyitotta az ajtót, Marcezi berontott és hamar elmondta, hogy egy embert látott fönt az emeleti folyosón.

— Dehogy látta, ifiuracskám. Bizonyosan álmódott valami furcsát.

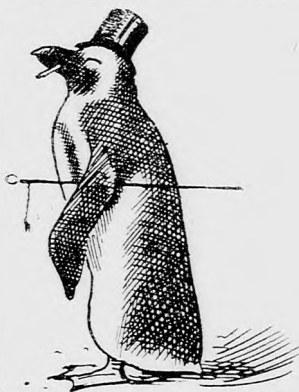
— Nem álmódtam. Mindjárt meggyőződhetik... az egyik ablak be van törve és kívülről létra van oda támasztva.

(Folytatása következik.)

MULATOZÓ PINGUINOK.

(Képpel a czimlapon)

MESSZE a nagy Oцеán szigetein él a pinguin, a legfurább formájú madarak egyike. Mikor a szárazföldön jár, oly egyenesen tartja magát, akár csak a jó katona a glédában s még a tollazata is olyan, mintha valami kabátot öltött volna fel. Szárnya van ugyan, de nincs rajta repülő tolla, csak úgy lógatja, mintha karja volna. Azért is lehetett belőle olyan furcsa figurát csinálni, mint ezen a kis képecskén látjátok.

Talán azt hiszitek, hogy ez csak afféle trefás rajzocska? Nem biz'a, mert ezt egy természettudós rajzolta le az ő

megszelidített pinguinjáról. Kicsi korában fogta és nagy fáradsággal úgy félig-meddig megszelidítette s mert olyan mulatságos volt, mikor a madár a szárazon biczegett, hát egy kis kalapot nyomott a fejébe, pálczikát a szárnya alá, szivarnak egy fácskát a csőrébe, és kész volt a tollas gavallér, akin mindenki nagyot nevetett.

Vad állapotban persze nem hord a pinguin se botot, se kalapot, de még csak látni sem szereti az embereket, akik afféle hordanak. Nagyon félénk, óvatos madár, és a nagy tengerben messze félreeső szigeteket választ ki lakóhelyül, ahol nem zavarja senki. A part közelében rakja le tojásait és oda megy ki pihenni, különben pedig naphosszat a vízben uszkál. Röpülni nem tud, mert szárnya csonka, haszontalan jószág, melyen csak apró kurta toll nő; jární is csak keservesen bír s akárki is könnyen utól éri, ha szárazföldön üldözi. De ha egyszer vízbe jut, ott aztán elemében van.

Pompásan tud uszni, víz alá bukdácsolni s ott keresi élelmét és ott mulat is. Mert rendszeren nagy csapatokban van együtt s kivált a fiatalok vigan üzik, kergetik egymást, pacskolnak, lubiczkolnak és egy csöppet sem félnek, hogy bele fullanak a tengerbe, még ha a nagy mulatozásban felbuknak és a víz alá merülnek is.

Megteszik naponként sokszor jószántukból is, hogy a víz alá merülnek. Így fogdossák a zsákmányt, a jó kövér halakat, melyekből táplálkoznak. Halat pedig mindig bőven találnak, és a jó életbe egészen bele hiznak. Csakhogy ez válik aztán veszedelmökre.

Mert az emberek jól tudják, hol szoktak a pinguinok tanyázni és mikor hiznak legkövérebbre. Ekkor aztán egyszerre csak hajók jelennek meg a csendes sziget tájékán, puskák ropognak és százával hullanak el a kövér pinguinok, melyeknek bőzsirját aztán a vadászok jó pénzen adják el.

NELLIKE DUZZOG.

CSAK azért sem! — nem, nem, nem —
 Ozsonna nem kell nekem!
 Félre álllok, duzzogok,
 Többet enni sem fogok.
 Éhen veszek is talán —
 Ó, meghalni ily korán!
 Ah, meghalnom kell nekem...
 Hm, és nem jó senki sem!
 Pedig oly éhes vagyok...
 Mindjárt, mindjárt meghalok!..
 Ní, ní! — senki sem felel.
 Ifjan így pusztuljak el?..
 A szobában nincsen senki,
 Mind a hány a kertbe ment ki...
 Valj' ott van-e még, hadd lám.
 Az én vajás ozsonnám?..
 Jaj Istenem, mit tegyek?..
 Éhen halni nem merek...
 Ezért az én jó mamám
 Nagyon megbüntetne ám!
 Hm... bemegyek, azt teszem,
 S ozsonnámát megeszem!

KÉT KIS KERTÉSZ.

§zörnyű módon boszankodott a kis Ferike. Már hogy is ne? Mikor a hányan csak a Bertike kis kertecskéje mellett elhaladtak, mindannyian megálltak és ilyenformán szóltak:

— Ej de takaros! Milyen szép virágok!

Mikor pedig oda értek a Ferike kertecskéjéhez, legtöbbször meg sem álltak és ez még jó volt. Mert ha megálltak, vagy nevettek, vagy gunyosan mondák:

— Hát ez itt ugyan mi akar lenni? Kár ezt a darab földet így hiába hevertetni.

Mert hát úgy volt az, hogy a nagy kertben egyszerre kaptak Ferike és Bertike egy-egy külön darabka földet, hogy ott a magok kedvére kertészkedjenek. Mert nagyon szerettek effélével is foglalkozni, és sokszor lábatlankodtak ott az öreg kertész körül, azt állítva, hogy segítenek neki. De már az öreg olyan furcsa ember volt, hogy azt mondta, nem kell neki az ilyen segítség, inkább ad nekik darabkát a kertből, ott aztán kedvökre áshatnak, kapálhatnak, ültethetnek.

Ez nagyon tetszett is nekik és így maguk kertészkedtek, egészen a kedvök szerint. Ha az öreg kertésztől tanácsot

vagy p
és bizt
munká
hogy ig
ügy, m
magána
Nem v
pár kis

igy, gor
től, mit
tecskéje

M
is monó

gondját
zem azt

csak al
eszedbe
nem ön
jut, akk
nyadt. A
kevés v
van. Eg
kedves f
kának n
öreg ker
kémnek

—

olyan vo

—

Me
mert ner
volt. És
a siker a

SZ

Két
szól a m
1/5 részét,
lesz, mint
nekem a t
nekem ugy
pénze volt

vagy palántát kértek, szívesen adott nekik és biztatta őket, hogy majd örömük lesz a munkájokban. És Bertike úgy találta, hogy igaza is van. De Ferike nem találta úgy, mert biz az ő kertecskéjében se neki magának, se másnak nem telhetett öröme. Nem volt ott egyéb, mint dudva és egy pár kiszáradt csemete.

— Meg nem foghatom, miért van ez így, gondolá Ferike. Megkérdem Bertikétől, mit csinál ő, hogy olyan szép a kertecskéje.

Meg is kérdezte, Bertike pedig meg is mondta.

— Onnan van az, Ferikém, hogy én gondját viselem, és ha játékból is, de elvégzem azt, amit kertecském kíván. Te pedig csak akkor gondolsz vele, mikor éppen eszedbe jut. Elülteted a kis növényt, de nem öntözöd, és mikor egyszer eszedbe jut, akkor a szegény növényke már elfonynyadt. A dudvát nem irtottad ki, mikor kevés volt s most már röstelled, mert sok van. Egy szóval, nincs kitartásod ebben a kedves foglalkozásban, pedig felemás munkának nem lehet látszatja, azt mondta az öreg kertész. Én gondját viselem kertecskémnek s örömem van benne.

— És ha én úgy tennék, az enyém is olyan volna?

— Bizonyosan.

— No megpróbálom.

Meg is próbálta, nem is csalódott, mert nem sokára az ő kertecskéje is szép volt. És meggyőződött, hogy nem marad el a siker attól, a ki nem röstelli a fáradságot.

SZÁMTANI REJTVÉNY.

Két fiu megy az utcán. Az egyik így szól a másikhoz: »Add nekem pénzednek $\frac{1}{5}$ részét, s akkor nekem kétszer annyi pénzem lesz, mint neked.« — Mondá a másik: »Add nekem a te pénzednek csak $\frac{1}{7}$ részét, s akkor nekem ugyan-annyim lesz, mint neked.« Mennyi pénze volt az egyik és mennyi a másik fiúnak?

AZ ÜGYETLEN BÁBU.

*ENYHE idő, ablakom' kitarom,
Kis madárka csicsereg az ágon,
Dalocskája egyéb mi is lehet?
Itt van ... itt van újra a kikelet!*

*Jöszte hivem, kis bábu-leányka,
Hadd ültetlek az ablak-párkányra!
Gyere Viczám, de maradjunk lesben,
Hallgassuk a madárkát kettesben.*

*Csitt most!.. Így ni!. Az Ég szerelmére,
Ne csuszongass, lódulj mindig félre!
Jaj Istenem!... lebukott a Vicza,
Száll a madár, nem is kerül vissza!*

$$x + \frac{y}{5} = 2y, \quad x = \frac{9y}{5}, \quad x = 0, \quad x = 2y \cdot \frac{5}{2}$$

$$y + \frac{x}{7} = x, \quad y = \frac{6x}{7}, \quad y = 7, \quad y = x - \frac{x}{7}$$

A BÉKE GALAMBJA.

— Beszélyke képpel. —

GAZÁBAN nem is egy volt az, hanem kettő, egy gyönyörű pár gerlicze. Tökéletes ikertestvérek voltak.

Ugyanegy napon bujtak ki a tojásból s annyira hasonlók voltak, oly tökéletesen egyforma fakók, egyformán nagyok, hogy nem egy könnyen lehetett őket egymástól megkülönböztetni. Aztán egészen egyformán turbékoltak is, és úgy kellett lennie, hogy tökéletesen egyforma volt a természetök is, mert soha, de soha sem pöröltek, soha nem viszázkodtak.

Mindebből igen természetesen az következett, hogy a kis gazdasszonyuk, Birike, egészen egyformán szerette mind a kettőt. Még rajta is megesett, hogy nem tudta a két galambot egymástól megkülönböztetni; de ezen aztán segített úgy, hogy az egyiknek kék, a másiknak piros szalagot kötött a nyakára. Így aztán nem téveszthette el, melyiken van a sor, hogy csemegét kapjon.

Mert nagy bőségben élt a kedves gerle pár, mindene volt, amit csak szeme-szája kívánt. Birike nevelte fel őket kicsike koruktól fogva, de büszke is volt reájok; nem hitte, hogy van még több ilyen gyönyörű és kedves galamb a föld kerek-ségén. Az is igaz, hogy a kedves jószágok háladatosak voltak és hű szeretettel ragaszkodtak hozzá. Mihelyt közeledett a kalitkához, örvendezve turbékoltak és emelgették szárnyaikat, várva, hogy Birike ölbe vegye őket, ami napjában meg is történt akár hányszor, még pedig gondos vigyázattal, nehogy az a gonosz, ravasz

Czirnos czicza ott legyen akkor a szobában. Birikén kívül pedig csak még egyvalakihez voltak majdnem éppen olyan bizalmasak, ami szintén egészen természetes volt, mert hiszen Birike maga is úgy kívánta.

Ez a valaki pedig Katinka volt, a Birike unoka testvérkéje. Az már csak természetes, hogy vele ozztozni kellett mindenben. Hiszen ők ketten is épen olyan elválhatatlan társak voltak, mint a gerlepár. Piczike koruktól fogva együtt növekedtek fel; minden örömük, minden játékuk közös volt, együtt vigadtak, és ha épen baj esett, együtt szomorkodtak, egymás nélkül se dolgozni, se mulatni nem tudtak. És csakugyan még egészen egyformák is voltak. Birike alig pár nappal volt idősebb Katinkánál. Együtt tanultak járni, aztán beszélni, játszani, később olvasni és csak épen hogy éjjel nem voltak együtt. Mert különben egy házban laktak, igazi boldog egyetértésben, mivelhogy a Birike apja édes testvére volt a Katinka apjának, a két mama pedig nem csak rokon volt egymáshoz, hanem fiatalkori jó barátok is. Így hát mindnyájan igazán szerették egymást, mintha csak egy család élt volna egymás mellett a két lakásban.

Birike és Katinka még nagyon hasonlítottak is egymáshoz. Akárki azt hihette volna, hogy ikertestvérek, és mamáik még egészen egyformán is öltöztették őket. Csak a ki sokszor látta a két kis leányt, az vette észre, hogy Birike kissé véznább és nyulánkabb Katinkánál, a haja kissé sötétebb szőke, a tekintete kissé élénkebb. És különben is teljesen egyeztek, csak

Birike volt és csakhogypedig m jutott, l tökélete kedves l arra, h mással tett vol pást ki egy nap Ek dogságb leányok másképmégis u

Mi szodott, kiköltöz A kis v ugyan y mező mé falun, a futkároz gettek p erősödve apa nyár városban látott ki volt az ö és Katin mert min másiknal esija is v Elk Birike á szép tava és Katin

Birike valamivel határozottabb akaratú volt és ő uralkodott inkább Katinkán, csakhogy ez nem igen vette észre, Birike pedig nem tudott róla, mert eszébe sem jutott, hogy uralkodjék Katinkán. Olyan tökéletes egyetértésben éltek, mint az a kedves kis gerle-pár; senki sem emlékezett arra, hogy a két leánykát pörölni, egymással duzzogni látta volna. Nem is lehetett volna rájuk nézve borzasztóbb csapást kitalálni, mint azt, hogy akár csak egy napig is távol legyenek egymástól.

Ekkép tehát teljes és zavartalan boldogságban éltek a kicsi galambok is, a kicsi leányok is. Nem is álmodtak róla, hogy ez másképp lehessen. Pedig egyszer aztán mégis úgy történt, hogy másképp lett.

Minden esztendőben, mikor kitavasodott, a két mama a két kis leánnyal kiköltözött valami kellemes nyaralóba. A kis város, melyben laktak, nem volt ugyan valami egészségtelen hely, de erdőmező mégsem volt oly közel, mint ott kint falun, a hol Birike és Katinka szabadon futkározhattak, szedtek vadvirágot, kergettek pillangót, és őszre nagyot nőve és erősödve tértek vissza a városba. A két apa nyáron is ott maradt dolgai végett a városban. De hol az egyik, hol a másik látott ki a nyaralókhöz és ilyenkor nagy volt az öröm. Akármelyik érkezett, Birike és Katinka egyforma örömmel fogadta, mert mindegyikük majdnem úgy szerette a másiknak az apját, a ki persze kedves bácsi is volt, mint a saját édes atyját.

Elképzelhetni tehát, mekkora volt a Birike ámulása és ijedelve, mikor egy szép tavaszi napon megtudta, hogy a néni és Katinka elutaznak, de ő és mamája

íthton maradnak. És mikor a mamától kérdé, hogyan és miért van ez? — a mama nem felelt határozottan, csak annyit mondott, hogy most az egyszer ennek így kell történnie, majd később talán másképp lesz, de ezt még nem tudhatni bizonyosan.

Szegény Birike egészen elbusult. Hogy is ne, mikor most történt legelőször, hogy hosszabb időre válni kellett Katinkától. És Katinka is épen úgy busult. Csakhogy nem maradt sok idejük, hogy egymással busuljanak, mert a mely napon megtudták a szomorú hirt, azon a napon Katinkáék már el is utaztak.

— De legalább irunk egymásnak sokszor, mondá Birike bucsuzáskor.

— Természetesen! Mihelyt oda érek, azonnal irok; te felelsz, azután én megint irok. Így mindig gondolunk egymásra.

Az első napon ez félig-meddig megvigasztalta Birikét. Másnapra már várta a levelet, de nem jött, s harmadnap és negyednap is hiába várta. Szótlanul, elbusultán ögyelgett Birike egyik szobából a másikba, nem is tudta mihez fogjon s könyes szemekkel kérte a mamát, ereszték őt Katinkához, vagy Katinkát hozzák haza. A mama pedig elfojtott sohaj-tással felelé:

— Szegény kicsikém! Örömet visza adnám neked kedves társadat, de nem lehet. Bele kell nyugodnod, hogy most egy ideig nem fogod látni.

— Oh! De hát meddig?

— Azt nem tudom.

És a mama szemében is könny csillogott, arca pedig nagyon szomorú volt, Birike pedig nem bírta azt elviselni, hogy ő megszorította a kedves jó mamát.

Megölelte és megigérte, hogy többé nem fogja zaklatni, várni fog türelmesen. Titkon pedig erősen eltökélte, hogy szomorúságát nem fogja mutatni a mama előtt.

Meg is tartotta a fogadalmat, de milyen fájdalmas volt az! Még csak nem is busulhatott, nem is panaszkodhatott! És ha legalább irt volna Katinka, ha csak egy-két sort is! De a napok multak és a várt levél csak nem érkezett.

— No, majd megpirongatom, szólt egy napon Birike kissé fölvidulva. Irok én neki!...

— Azt nem teheted, kedves leányom, felelé a mama. Ha ő ír, válaszolhatsz, de te nem kezdheted.

— De hát miért? kérde Birike nagy álmélkodással.

— Van oka, de azt most nem mondhatom meg. Én is nagyon sajnálom, hogy így van, de apácska így akarja, tehát bele kell nyugodnunk.

Hiszen bele nyugodott Birike ugy látszatra, de valósággal csak még inkább busult, kivált mikor semmikép sem értette ezt az egész dolgot. Valami történt és történik, de nem tudja, mi. Ime, a bácsi, a Katinka atyja, nem utazott el s még sem jön többé soha még csak látogatóba sem, nem hogy ebédre vagy vacsorára, mint máskor. Egyszer meg, amint Birike

az utcán találkozott vele és örvendve hozzá futott, hogy Katinkáról tudakozódják, a bácsi nyájasan ugyan, de komolyan eltolta magától.

— Menj dolgodra, gyermekem. Ne jöjj hozzám, mondá.

És a bácsi gyors léptekkel sietett odább, mintha félt volna, hogy Birike mégis csak vele megy.

Nem csoda, ha Birike nagyon álmélkodott. Még otthon is volt sokszor oka reá, mert a mamát gyakran látta könnyezni, apa pedig komor képpel járt-kelt és minduntalan holmi régi irások közt turkált. Kérdőzködni azonban a kis leány nem mert, mióta a mama azt mondta:

— Ne kérdezzess erről, kedves leányom. Nem neked való. Szomorú, hogy így történt, de reméljük, hogy majd csak jobbra fordul.

Ebben ugyan nem nagyon bizhatott Birike, mikor egy napon azt látta, hogy emberek járnak-kelnek a szomszédban a bácsiék lakásán, ott mindent össze csomagolnak s az összes butorokkal együtt elhordanak. A bácsiék tehát kiköltöztek ebből a házból!

Később megtudta Birike, hogy a bácsiék a városnak épen a tulsó szélén

BIRIKE ÉS KATINKA.

laknak
Bizott
utcán
remélte
mama
a hol

N
semmi
Katink
dolgoz
órákig
dett és
mama
ruan m

—
elmulik

A
mily na
nem sz
busult.

Se
volt sz
csak a
hatta e
den nap

—
czeit!

olyan
Katink
busul.
bad lev
jönnie.

reám g
sokat s
gyengél
szik...
hogy é
szereten
liczém,

laknak s a néni és Katinka itthon vannak. Bizott benne, hogy majd legalább az utcán találkozik velök. De ezt hiába remélte s inkább azt vette észre, hogy a mama soha sem megy vele olyan helyre, a hol Katinkáékkaal találkozhatnék.

Nem volt tehát szegény Birikének semmi vigasztalódása nehéz bánatában. Katinka nélkül nem tudott se játszani, se dolgozni; unottan, kedvetlenül üldögélt órákig is egy helyben. Szinte bele betegedett és napról napra sápadtabb lett. A mama aggódva látta ezt, de az apa szigoruan monda:

— Nem lesz semmi baja!... majd elmulik.

A mama, a ki tudta, hogy férjét mily nagyon megsértette a Katinka atyja, nem szólt többé erről s a kis leány tovább busult.

Sem a mamával, sem az apával nem volt szabad erről a dologról beszélnie, csak a kedves galambkáinak panaszolhatta el szomorúságát. Meg is tette minden nap.

— Ugy-e, ti is busultok, kedves gilizém! Hogy ne busulnátok, mikor nekem olyan nagy a bánatom! És szegény Katinka bizonyosan szintén épen így busul... most már tudom, hogy nem szabad levelet írnia... nem szabad hozzám jönnie... Pedig tudom, hogy ő is mindig reám gondol, épen mint én ő reá. És ő is sokat sir... pedig azt mondják, hogy ő gyengébb mint én... talán meg is betegszik... és talán utoljára még azt hiszi, hogy én már megfeledeztem róla, nem szeretem többé. Pedig ugy-é, kedves gerliczém, ti is mindig gondolnátok egy-

másra, szeretnétek egymást, még ha elválasztanának is egymástól?

Amint ezt kimondta, eszébe ötlött valami. Eleinte szinte megijedt a saját gondolatától, de azért nem birta többé kiveni a fejéből... Ha azt megtenné... akkor Katinka nem hihetné, hogy meg tud feledkezni róla... és a mama talán megengedi, hogy megtegye.

Szaladt is rögtön a mamához és ennek nagy csodálkozására azt kérdezte, szabad volna-e az egyik galambját elküldeni Katinkának?

— Hova gondolsz! Meg nem tudnád tenni, nem tudnál megválni kedves galambkáidtól.

— De igen, már rá szántam magamat.

— Akkorhát inkább mindkét galambkát küldd el. Az ilyen kedves kis állatkák nagyon össze szoknak, szeretik egymást, boldogtalanok egymás nélkül.

Birike könyezve felelé:

— Mind a kettőt?... Azt... azt nem tudnám megtenni... de az egyiket elküldöm: Katinka majd jól gondját viseli, tudom.

A mama végre bele egyezett, a galambot elküldték. A cseléd egy kis czédulát hozott vissza, melyre mindössze ennyi volt írva:

»Katinka nagyon köszöni Birike megemlékezését és szivből öleli és csókolja.«

Ebből a pár szóból is látta Birike, hogy nem csalódott, Katinka még gondol reá és szereti. Gondolt bizony és talán még busabb volt, mint Birike, mert ő már épen nem tudott mibe kezdeni az ő kedves Birikéje nélkül. Csak szomorkodott,

busongott, titkon sirdogált és mamája nagy szomorúságára folyton sápadtabb lett. A galamb megérkezése azonban nagy örömet okozott neki. Tudta, hogy Birike mennyire szereti kis kedvenceit és ime, mégis megvált az egyiktől. Ezzel csak azt akarhatja bizonyítani, mennyire szereti a távolból is kedves Katinkáját. Ez pedig most már még inkább viszonzta.

Jó dolga volt a galambkának Katinkánál, kapott mindent bőven s az első néhány óra alatt mintha meg is lett volna elégedve. De azután nyugtalanul nézegett szét, majd a kalitka egyik zugába huzódva, szomoruan, bágyadtan turbékolt, úgy hogy Katinka megijedt. Mamája pedig így szólt:

— Nem is fog az a kis galamb itt megélni. Halálra busulja magát a társa után. Legjobb lesz, ha vissza küldöd.

Ezt azonban Katinka nem akarta tenni. Visszaküldje a Birike kedves ajándekát! Hiszen még ez vigasztalja egy kicsit... az a galambka talán majd csak ide szokik.

Kivette a kalitkából és czirógatta, dédelgette, biztatgatta, hogy milyen jó dolga lesz itt. A kis galamb szokva volt az ilyen czirógatáshoz, rá is ismert Katinkára s egy ideig nyugodtan maradt a kezében. Egyszerre azonban mást gondolatott, mert hirtelen felröppent és a nyitott ablakon át kiszökött a szabadba.

Katinka ijedten sikoltott fel s egy pillanatig szinte dermedten állt. Mit mondana Birike, ha megtudná, hogy a galamb elveszett! Nem, nem szabad elvesznie! Előkeritem, ha a világ végéig kell is utána szaladnom.

S megfeledkezve arról, hogy nem szabad egymagának az utcára mennie, kalap nélkül rohant ki. Csakhamar meg is pillantotta a galambot, mely egy szomszéd kerítésen pihent, mert eddig örökké kalitkában levén, nem igen tudott hosszan repülni. Katinka izgatottan szaladt oda, de a galamb felröppent és odább szállt, most egy ház tetejére. Csakhamar sok ember gyűlt a siró leányka köré, de segíteni persze nem igen tudtak, mert a lármatól, hivatástól, hessegetéstől a galamb csak még inkább megriadt és ismét odább repült, még pedig mindig egyenes irányban, mintha tudta volna, hova kell mennie. Katinka, nagy izgatottságában, bizony nem is tudta, merre fut utána; lihegve, kipirulva szaladt, csakhogy szem elől ne tévessze a szökevényt. Végre azonban mégis eltűnt a galamb, még pedig egy nagy kert kerítése mögött. De a kapu nyitva volt és Katinka oda is utána rohant. Csak mikor bent volt, akkor vette észre, hova vezette a galamb.

A Birike szüleinek háza és kertje volt ez. Az egyik ablakban ott volt a kalitka s Birike épen nagy csodálkozással és félig örömmel is fogta meg a haza röppent szökevényt, hogy társához vissza helyezze. S amint kitekintett, örvendve kiáltott fel:

— Katinka! Kedves Katinka!

Egy pillanat alatt künn termett s a két szerető leányka boldogan ölelkezett, csókolózott össze. Sirtak is, nevettek is örömeikben, nem is gondolva, hogy valaki láthatja őket. Pedig ott volt közel mind a két apa. A Katinka atyja, mikor megtudta, hogy leánya a galamb után fut,

gyors
de má
és Bir
atyja
kát s
aki eg
egysze
megha
a jó gy
a hara
gek el

A
volt a

mástól
a hara

a Biri
igazán

K
léptek
szólt:

mondta
meghal
zony ér
tanak t

mondá
megint
s vissz
házba.

országá
Bi

dezték
szabadr
És

házban,
leányka

gyorsan fölkerekedett, hogy haza vezesse, de már csak akkor érte utól, mikor Katinka és Birike egymás karjaiban voltak; Birike atyja pedig az ablakból látta a két leánykát s lement hozzájuk. És így a két apa, aki egy idő óta két haragos testvér volt, egyszerre csak szemközt állt az örvendező, meghatott két leányka mellett. És mikor a jó gyermekeket látták, eltűnt szivökből a harag, röstelték, sajnálták, hogy ők öregek ellenségek tudtak lenni.

A Katinka atyja, ki talán hibásabb volt a dologban, kezét nyujtva, mondá:

— Bátyám! Ne válaszszuk el egymástól e kedves gyermekeket. Legyen vége a haragnak, ha csak az ő kedvökért is.

— De a magunk jóvoltáért is, felelé a Birike atyja. Hiszen nekünk sem volt igazán jó óránk, mióta haragban éltünk.

Kibékülten szoritottak kezét s oda léptek a leánykákhoz. Katinka épen így szólt:

— Igen, megszökött, s mamám előre mondta, hogy az ilyen kedves hű galamb meghal, ha elválasztják a társától. Oh bizony én is meghalok, ha megint elválasztanak tőled!

— Csakhogy abból semmi sem lesz, mondá atyja vidáman. Vége a bus időnek, megint úgy lesz minden, mint régen volt s visszatérünk a kedves közös családi házba. A kis galamb vissza vezetett a béke országába.

Birike és Katicza ujjongva örvendeztek s a két apa alig birt öleléseikből szabadulni.

És megint vidám élet uralkodott a házban, a távozottak visszatértek s a két leányka ép olyan boldog volt, mint az a

turbékoló két kis galamb. Csak azon csodálkoztak néha, mért mondják szüleik mosolyogva, hogy nem az a kis galamb volt igazán a béke galambja.

Ugyan hát ki volt az? Aki elolvasta, talán kitalálja.

OLDOTT SAJKA.

(Képpel a 261. lapon.)

*E*LSZABADULT a sajka,
Három gyermek benne,
Keveredtek nagy bajba
Jóska, Emmi, Lenke.

*Sir a fiú s a két lány, —
A szellő kapkodja.
Sem evező, sem kormány,
A hullám csapkodja.*

*Halász bácsi oda át,
Az Isten is áldja:
Oldja le a csolnakát
S jöjjön hamarjába!*

*Jöjjön, jöjjön gyorsan át,
Hisz erős a karja —
S a siró kompániát
Húzza ki a partra!*

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XXXVI. kötet 14-dik számában közölt találós mese megfejtése:

A köszobor, mert kő, nem hallhatja a harangsót, tehát nem veheti le a sipkáját.

Helyesen fejtették meg: Farkas Margit és Emilia, Thallmayer testvérek, Lászlófalvy E. Margit és Árpád, Szilvássy Elemér, Sárközi Vincze és Kálmán (kinek az írása? F. b.) Stankovits Anikó, Fleischmann Ilona, Harsányi Aranka, Veidinger Vilma és Anna, Hirsch Margit, Serena és Luiza, Sziklai J. József, Rutterschmidt Irma és Károly, Vidovszky Feri, ifj. Körösy Károly, Teleky József, Schlesinger Alfréd, Messer Rudolf.

*

A »KIS LAP« XXXVI. köt. 15-dik számában közölt kockás számrejtvény megfejtése:

4	6	10	30	= 50
30	10	6	4	= 50
6	4	30	10	= 50
10	30	4	6	= 50
=	=	=	=	
50	50	50	50	

Helyesen fejtették meg: Markó Matild, Varga Ilma, Kelemen Ilonka, Fleischmann Ilona, Kiss Aranka, Pfitzner Sándor, Braun Kálmán, Kelemen Blanka, Schlichter testvérek, Schmura Viktor, Petrovác Gyula, Lászlófalvy É. Margit és Árpád, Novágh K. (nevedet ird ki egészen, F. b.) Reich Mátyás, Krausz Imre, Koch Berta, Henrik és Sándor, Kallina Dora, Janovitz Margit, Simon Margit, Fáy Pista, Finitzer Gizella, Titzé György, Záborszky Anna, Fusztrin Ákos, Schultz Hildegard, Freund Gyula, Hertzka Ágnes és Róbert, Schmidt Gusztáv és Viktor, Fuchs Antonia, Hubay Kálmán, Ehrenfeld Giza, Paukovich Serena, Veidinger Vilma ée Anna, Rutterschmidt Irma és Károly, Vámosy Olga, Vidovszky Feri, Pollák Vilmos, Baumann testvérek (hiányosan.) Szukovszky Tihamér, ifj. Körösy Károly, Farkas Emilia és M. (neveteket egészen írjátok ki, különben máskor nem vehetem figyelembe. F. b.) ifj. Kasper Gusztáv, Polgár Bella és Lajos, Diebálla Erzsike, ifj. Vörös Sándor, Mokry Feri, Eisler Janka, Gyártás Mari, Keresztes Margit, Liptay testvérek, Takács Alice, Opris Valéria, Manhold Jenő, Steiner Margit és Imre, Tobisch Ili és Irénke, Hertzka testvérek, Szőlősi János és Gábor, Trebitsch Kálmán és Zoltán, Borostyán Sarolta, Thassy Mariska és Géza, ifj. Fesselhoffer József István, Hruska Terka, Szilvássy Elemér, Zeyk Ella, Sugár Katicza, Molnár Adél és Guszti, Kirehmayer Paula és Odön, Böck Irén, Slafkovits Istvánka, Teleky József, Fülöp Hermine, John Gyula, Schlesinger Alfréd, Bernát Margit, Stubenvoll Carola, Riszdorfer Erzsike, Strobenz Ida és Luiza, Gessler Ernő, Illyés Kálmán, Plávinszky Gizella és Imre, Christian Antal, Lasz-

gallner Elza és Nora, Reichlin Rosa, Freibauer Rosina és Eduska, Kármán Ferencz és Tódor, Czinner Sándor, Harsányi Serena, Pich Aurél, Kéler Ida, Zsigmondy Zoltán, Divéky Adorján, Mauthner Nándor és Zoltán, Hirsch Serena, Margit és Luiza, Murárik Bercezi, Lázár Mariska.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Hrebenda Juliska. Ha sietsz vele, szépen viritó orchideádat még beküldheted a virág-tárlatba. — **Weisz Jolán, Zsigmondy Zoltán.** Javulástok hírével örvendeztesetek meg mentül előbb. — **Illyés Kálmán.** Te csak a feladványt küldted a megfejtés nélkül. Várom a kettőt együtt. — **Schultz Hildegard.** Az egyik meg fog jelenni. — **Kopstein testvérek.** Besoroztam. — **Riszdorfer Erzsike.** Bár örömemre szolgál mind a hányszor: mégis szívesen mondok le a leveleldről, csak szenvedő szemedet kiméld. Orvosod is bizonyára azt javasolja, hogy még egy ideig kerülj minden oly munkát, mely szemedet megerőlteti. Csak láss, de ne nézz. — **Kéler Ida.** A jó kívánságokhoz, ha bár megkésve, hozzájárulok én is. — **Wertheim Juliska.** Első leveleid egyikét reményilem hoztam intézed. A kérdéssre nézve: mi értelme volna annak, előre kikotyogni egy elbeszélésnek a végét? Hiszen ha ezt akarnám, a végével kezdeném. — **John Gyula.** Takaros levelkéd a bizonyosága, hogy igenis, tentával is lehet tisztán irni. — **Kármán Ferencz és Tódor.** Szidi néni-nek adjátok át szíves köszönetemet. Jól mondjátok: az ő újabb művecskéje, mint nem rég a »Chimaera«, szintén gyönyörűségére fog szolgálni a ti olvasó társaitoknak. — **Feleky József.** Örömedben őszinte részt veszek. Tudni szeretném: vagy-e már akkora, mint a predikátumod? — **Steiner testvérek.** Zala vármegye nem csak szép, de nagy is. Már most, ha a kedvező szerencse oda vezetne egyszer, hol keressetek abban a nagy vármegyében? Mert a lakó helyet ki nem irtátok. — *Több levélről a jövő számban.*

Jótekonyság.

A bölcsöde részére adakoztak: Máday Andor és Pista 2 frt., Halász Bálint gyűjtése 2 frt. 50 kr., Janovitz Margit 1 frt.

Ez adományok a »Nemzet« czimü napilapban vannak kimutatva.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozókon.
Forgó bácsi.